

[Oluf Pedersen.]

selvfølgelig til at afhænge af et rent personligt skøn for det enkelte tilfælde, og der er ingen, der er i stand til at afgøre, om der er vurderet rigtigt eller forkert. Men hvor det drejer sig om vurdering af jorden, er det anderledes, for jorden og jordværdien bliver kortlagt sådan, at enhver kan se, om der er vurderet rigtigt eller ikke; det kan gøres til genstand for en almindelig kritik. Jeg kan i den forbindelse nævne, at jeg blot ved at undersøge kortet over vurderingerne i Roskilde kan se, hvordan trafikken foregår igennem Roskilde by; jeg kan se — ligesom jeg kender det fra virkeligheden — hvor folk går på venstre og på højre side af gaden. Vi har i dag alle kommunerne kortlagt, også sognekommunerne med landbrugsejendomme, og på grund af kortlægningen kan man ikke lægge højere skat på jord, der tilhører husmandsbrug, end på jord, der tilhører store gårde. Jordvurderingen er netop den vurdering, der er mening i, medens bygningsvurderingen er rent tilfældig. Når det bliver vanskeligt at dele vurderingen op i to dele, er det netop, fordi bygningsværdien er så uklar. Jeg vil håbe, at der i det udvalg, der bliver nedsat, vil blive adgang for alle medlemmer til — hvis det virkelig er nødvendigt — at se et sådant vurderingskort, så de kan gøre sig begreb om, hvor godt det er.

Det, som er det farlige, er jo, at hvis man ikke inddrager grundstigningen, bliver den gjort til genstand for køb og salg, og det betyder en ny byrde for de unge. Intet kan være en større misforståelse end det, som det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i forbindelse med sin omtale af realkreditkommissionen sagde om, at det skulle være afgiften på jorden, der skabte de vanskeligheder for generationsskiftet, som realkreditkommissionen havde sin opmærksomhed henvendt på. Netop for generationsskiftet ville det spille en meget stor rolle, hvis man kunne inddrage jordværdistigningen, hvis man kunne hindre den store stigning i jordpriserne. Det er den mægtige stigning, der er sket i ejendomspriserne, som vanskeliggør generationsskiftet. Hvis en mand har fire sønner og deler sin formue i 4 dele, tør han ikke engang sælge sin gård til den ene søn, fordi der er en så stor risiko forbundet med det. Her ville det være af overordentlig

stor værdi, om vi havde fuld grundskyld, så der, når en ejendom blev solgt, kunne finde en afløsning sted af den grundværdi, der var i 1950; så kunne afløsningssummen udbetales til sælgeren, og så kunne den unge i stedet for komme til at betale fuld grundstignings-skyld, hvilket ville være en fordel for ham, særlig hvis konjunkturerne gik nedad. Så fik man langt, langt sikrere vilkår for dansk landbrug, sådan som det var formålet med lovgivningen af 1919, en lovgivning, som jo har bestået sin prøve i det praktiske liv. Der er vist ingen her, der tør angribe jordlovene af 1919; man havde dengang fra visse partiers side større forståelse af grundskylden, end man har i dag, jeg tænker her ikke mindst på partiet venstre, som jo er blevet næsten — ja, jeg vil ikke være ondsksfuld og sige, at de er blevet nationaløkonomer, men nærmere sige: pseudonationaløkonomer.

Jeg mener, det er vor pligt at inddrage en ufortjent stigning som den, der har fundet sted siden 1950, og som kan anslås til at ligge mellem to og tre milliarder, en ufortjent stigning, for hvilken vi, hvis vi ikke inddrager den, kommer til at hente det tilsvarende beløb hos den arbejdende befolkning af dens arbejdsindkomst. Og er det da ikke naturligere at inddrage en ufortjent værdistigning fremfor at tage folks arbejdsindkomst? Så langt er det vel ikke kommet, at der er nogen, der foretrækker at „hugge“, om man så må sige, arbejdsindkomsten fremfor at inddrage en ufortjent værdistigning?

Jeg mener, vi har pligt til at hindre den nye falske købekraft i at komme ind i handelen. Jeg stillede under behandlingen i udvalget i sidste samling forslag herom, og dette forslag er endnu ikke blevet afvist fra nogen side, blev heller ikke afvist af udvalget. Jeg håber, at det kan vinde den fornødne tilslutning, så at det kan gennemføres, inden dette lovforslag bliver ophøjet til lov. Men jeg tilføjer, at kommissionsforslaget jo gik langt videre, og vi vil ligesom i fjor fremsætte vort eget forslag, udarbejdet på grundlag af kommissionens forslag og sådan, at der bliver mulighed for en frivillig overgang til fuld grundskyld. Sidst fremsatte vi det i dets fulde udstrækning; jeg vil gå ud fra, at vi i denne omgang kan fremsætte det som et naturligt supplement til regeringens